

SOKACZ ANITA

Vetítőfény

Távol tőled a könnyedség; innen már látod,
majd leszállsz egy ismeretlen állomáson,
hogymisszelelezezd. Örök egy élet
lesz, ne ma érj oda. Mellkasodat kinyitod:
hagyod, hogy az emlékekkel szórt húsfalon
kibeszéljenek a magukra hagyott mondatok.

Reped a bőr, alkonyodik, felhők liliomosodnak
feletted. Egy kép balról becsúszik szemedbe,
átrendezed a rosszul kapcsolt ágakat. Jobbról
nézed, az egyedül hagyottak ködplédet
húznak magukra. Tetőt képzelsz fejük fölé,
álmodják vissza a tüzet szemükbe,
a kibocsátott vágásokat ne nyeljük le,
ahogy a hold forgatja testüket,
úgy fészkelődnek ágyukban.

Arrébb teszed nehéz dolgaid, felcseréled
aprókra. Itt ez a fény mit akar? Hamarosan
sötétet vetít, hogy a merénylők körülálljanak.
Ékszerekkel, öltönyökkel, szép szavakkal
érkezők. Szakadatlan sötét folt, alszol. Elnémítja
az égbolt, aki a nevedben áll.

Közelít, leül

Megérkezés a fekete helyrajzi számba,
tarkóra csap a kétszínű kéz. Gallér
a túlbőgetett, olajjal kent angyalok
földjén, nem habzik rokokóba.
A háromkirályok halántékútra
futnak, ajándékaik sorakoznak,
mint a gyülekezet parancsa.

Kockásítják az eget, bezárnak
egy házba. Az ablakon át látod,
a sarkon macska fordul
túl hosszan. Bibék kényes nedvét
dermeszti a hangos mozdulat,
cellából nézed a beláthatatlant,
hívod, hogy megnyalja ujjaid.

Álomban toporzékoló pillanat:
tavaszi délutánban szirmok
bujálgodnak, hogy végleg földet
érjenek. Súlyra cserélik áttetszőségüket,
elül a huzat a függöny mögött. Kócos
utakból a tenyérben csak egy maradt.

Virágfejek repülnek a levegőben,
most nem beszélhetek vissza.